

FOLKE-SANGE OG MELODIER

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE

UDSATTE

FOR

PIANOFORTE

VED

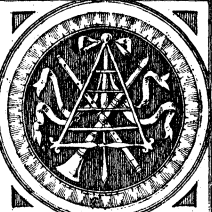
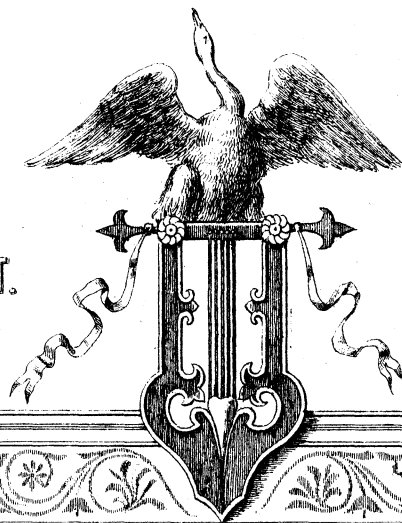
A. P. BERGGREEN.

4. BIND.

1855.

KIØBENHAVN.

UDG: FORLAG.

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

UDSATTE

FOR

PIANOFORTE.

VED

A. P. BERGGREEN.

KJØBENHAVN.

UDGIVERENS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1855.

DANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

N° 1.

Andantino.

Herr Adelbrand.

1. Herr A - del - brand han ri - der til Le - ne - lil - les Gaard, Der stan der Le - ne - lil - le - Der
2. "Hil stan - de I Le - ne - lil - le, favr og fiin! Og vil I væ - re - Og

stan - der Le - ne - lil - le, svøbt ud - i Maard.
vil I væ - re Aller - kjæ - re - ste min?"

3. "Jeg passer ikke mere paa *) Hr. Adelbrands Tro, 9. Der hun kom udi Rosenslund,
: End paa min Faders : gamle Sko.""	10. "Nu kan jeg see paa den lille hvide Hund,
: Herr Adelbrand han hviler : udi Rosenslund."	15. "Christ give! jeg maatte leve den Stund,
: Saa længe jeg skifter : min Sjølegave rund.
4. Herr Adelbrand svor ved sit unge Liv,
: At hun skal være hans : om fem Aar eller syv.	11. Herr Adelbrand red hen til Lenelilles Karm;
: Han ypped med hende : Kiv og Harm.	16. Min Fader giver jeg min Sadel og Hest,
: Han være nu snar : og hente mig Præst!
5. Det drog hen i fire, det drog hen i fem,
: Lenelil var ikke : i Kirken i dem.	12. Saa löste han op hendes gule Lok,
: Og bandt saa hende : ved sin Sadelknap.	17. Min Moder giver jeg min Silkesærk,
: Hun haver for mig : baade Sorg og Værk.
6. Det drog hen i fem, det drog hen i syv,
: Lenelil var ikke : i Kirken i al den Tid.	13. Han kom ei forbi saa liden en Green,
: Der jo var Blod : af Lenelilles Been.	18. Herr Adelbrand giver jeg min sølvbunden Kniv;
: Christ give, den stak : i hans unge Liv!"
7. Der kom Bud til Lenelilles Gaard,
: Herr Adelbrand ligger : nu Liig paa Baar.	14. Han kom ikke til saa liden en Qvist,
: Der var jo Blod : af Lenelilles Bryst.	19. Om anden Dags Morgen, da det blev Dag,
: Laa Lenelille Liig : i Herr Adelbrands Gaard.
8. Og Lenelil taler til Kjöresvend sin:
: "Du spænde graa Ganger : for Karmen min!"		20. Lenelille blev begravet i Jordens Muld,
: Herr Adelbrand klædte : baade Steile og Hjul.

*) passer paa o: bryder sig om, agter.

Grimmer og Kamper.

*Con moto.**Solo.*

1. — Grim-mer han gaaer paa Gul - vet, Han kan vel le - ge med Sværd: "I gi - ve os Jomfru In - ge - borg

Tutti.

Ud - i vor Her-res Færd". Nu sei - ler han Grimmer af Lan-det.
Nu sei - ler han Grimmer af Lan - det.

2. "Mig tykkes, du est saa liden,
Du kan dig ikke omhugge;
Hvor du kommer blandt andre Kjæmper,
De drive dig alt tilrygge."
3. "Ikke er jeg saa liden,
Jeg kan mig jo vel væрге;
Naar jeg slaæes med Kjæmper,
Mit Sværd kan jeg vel røre."
4. "'Kamperen boer paa Birtingsland,
Han er en Kjæmpe saa bold;
Kan du hannem til Jorden fælde,
Min Datter maa du volde ')."'

5. Grimmer tager ad Døren ud
Baade med Harm og Sorg.
"Hvad Svar fik du af Fader min?"
Sagde hun Jomfru Ingeborg.
6. "Kamperen boer paa Birtingsland —
Et Kjæmpenavn monne han bære;
Kan jeg hannem tildøde slaæ,
Da fanger jeg Eder med Ære."
7. Det meldte hun den unge Mö:
"Min Fæder vil Eder forraade;
Kamper er Eder altfor stærk,
Han før' Eder i stor Vaade.

8. Men jeg skal laane Eder Hjelm saa god,
Som I maa vel paa lide,
Jeg faaer *) Eder Brynien saa haard,
Som Sværd skal ei paa bide.
9. Jeg skal give Eder Glavind god,
Og Harnisk, som I maa bære;
Det Vaaben er ikke i Verden til,
Som derudi skal skjære.
10. Jeg skal give Eder Sværdet
Og faae Eder det i Haand,
Det bider saa vel udi haarde Jern,
Alt som I hug i Vand." —
11. Kamperen staaer paa Birtingsborg
Og seer han ud saa vide:
"Hvad er det for et lidet Vrag,
Her synes til os fremskride?"
12. Det var liden Hr. Grimmer,
Han styrer sin Snekke for Land,
Det var storen Kamper,
Han rækker hannem hviden Haand.
13. "Du vær velkommen, liden Grimmer!
Her times dig ingen Vaande;
Jeg giver dig min Søsterdatter
Og Hælvten af mine Lande."
14. "'Ikke vilde jeg, Jomfru Ingeborg
Skulde spørge det hjem til Lande,
At jeg skulde tage din Søsterdatter
Og gaae dig saa tilhaande.
15. Vi ville gaae os paa Vimmings Høi
Og der skal Striden staae;
Een af os skal Livet lade,
Førre vi af Kredsen gaae.'"
16. Svarde dertil Kamperen,
Han havde saa rask en Haand:
"Jeg skal have det første Hug,
Det er udi mit Land."

17. Det første Hug, der Kamperen hug,
Han var saa rammer ²⁾ i Ord,
Da hug han liden Grimmer,
Saa han faldt ned til Jord.
18. Op da stod liden Grimmer,
Han dvælte ikke ret længe:
"Og du skal stande mig eet igjen,
Förend Solen ganger til Senge."
19. Det andet Hug kom Grimmer til,
Han hug med höire Hænde,
Han hug i Kampers forgyldte Hjelm,
At Odden i Hjertet vendte.

20. Det meldte Kamper samme Stund,
Han faldt der död til Jord:
"Give det Gud i Himmerig,
Det vidste min Broder Raadengaard!"
21. Saa glad var liden Grimmer,
Den Strid havde faaet en Ende;
Han tog der Guld og meget Sölv,
Förte hjem til Jomfruens Lande.
22. Nu ligger han Kamperen slagen,
Og hannem rinder Blod tildöde;
Igen lever Grimmer Ungersvend,
Tager bort hans Guld det röde.

23. Grimmer der dvæltet ikke længe,
Der han den Seier havde vundet;
Saa glade seilede alle hans Mænd,
At de det Bytte havde fundet.
24. Jomfruen stander i Höienloft,
Og seer hun ud mod Strande:
"Hisset seer jeg min Fæstemand,
Han lægger sin Snekke paa Sande."
25. Tak saa have Grimmer hin unge,
Han holdt saa vel sin Tro;
Maanedsdag derefter kom,
Lod han sit Bryllup boe.

1) volde o: blive Herre over. 2) faaer o: flyer, giver. 3) rammer (ram) o: stærk, kraftig.

N° 3.

Liden Kirsten.

Allegretto.

1. Li-den Kir-sten gik for sin kjær Mo-der at staae: "O maa jeg lidt i Bor-ge-stu - en gaae?"

Tro mig paa mit Ord! Du kommer vist ei Mö Ud af Dand - sen.

2. O hvad vil du i Borgestuen gjøre?
Der er saa mange Riddere der.
Tro mig paa mit Ord!
Du kommer vist ei Mö
Ud af Dandsen.
3. Og der er Hr. Peder med sin gule Lok,
Den arrigste Skalk udi Kongens Flok.
Tro mig o. s. v.
4. Liden Kirsten hun bad saa længe,
Hendes Moder lod hende da gange.

5. Liden Kirsten hun treen i Borgestuen ind;
Hr. Peder han klappede hende paa Kind.
6. Hr. Peder breder ud et Hynde blaa:
Liden Kirsten lyster Eder at sidde derpaa?
7. "Nei hverken vil jeg sidde, ei heller vil jeg staae,
Men selver jeg agter i Dandsen at gaae."
8. Liden Kirsten hun dandsede saa længe og net;
Hun dandsede elleve Riddere træt.
9. Liden Kirsten hun dandsede saa længe;
Hr. Peder blev træt, gik til Senge.

10. Og ind treen Kongens den liden Smaa-Dreng:
"Liden Kirsten, liden Kirsten! Hr. Peder er i Seng.
I skynder Eder hjem!
Om I vil ellers Mö
Ud af Dandsen."
11. Liden Kirsten strög en Guldring af sin Haand,
Og den gav hun den liden Smaa-Dreng:
"Tag! denne skal du ha';
Nu kommer jeg vist Mö
Ud af Dandsen."
12. Liden Kirsten hun ned af Trapperne sprang,
Forgyldene Sporer bag efter hende klang.
Hun sang saa det klang,
For hun var kommen Mö
Ud af Dandsen.
13. Hr. Peder han blev saa forvirret i sit Sind,
Han kunde ikke styre sig ud eller ind,
Ikke gaae og ikke staae,
For hun var kommen Mö
Ud af Dandsen.

№ 4.

Ridder Guncelin.

*Con moto.**Solo.*

1. Det var Rid - der Herr Gun - ce - lin, Han ta - ler til Mo - der sin:
 "Jeg vil ri - de mig op paa Land Og fri - ste Mand - dom min."

Tutti.

Vel op för Dag! Vi komme vel o - ver den He - de.

2. "Vil du ride dig op paa Land,
 Og siger du mig saa,
 Da skal jeg give dig Hest saa god,
 Som man kalder Karl hin graa.
 Vel op för Dag, vi komme vel over den Hede.
 3. Da skal jeg give dig Hest saa god,
 Som man kalder Karl hin graa:
 Aldrig tör¹⁾ du spænde Spore om Fod,
 Ei heller dra' Hjelman paa."

4. Det var Greve Herr Guncelin,
 Han rider under grønne Lide;
 Der møder ham liden Tilventin,
 Han bad ham holde og bide²⁾.
 Vel op för Dag, vi komme vel over den Hede.
 5. "Vel müdt, ungen Tilventin!
 Og hvor laa du i Nat?"
 "Jeg laa mig paa Bratensborg,
 Man hugger der Ild af Hat""³⁾.

6. Det var Greve Herr Guncelin,
 Han blikked' under Hjelm hin røde:
 "Saamen ved⁴⁾, liden Tilventin!
 Du taler din egen Död."
 7. Det var Greve Herr Guncelin,
 Han sit Sværd uddrog,
 Det var liden Tilventin,
 Han istykker hug.
 8. Saa red han til Bratensborg,
 Han stödde paa Porten med Skaft:
 "Er her nogen Kjempe inde,
 Som fægte tör af Magt."
 9. Det var da Herr Iver Blaa.
 Han vendte sig i Vest:
 "Hjælp mig Ulf og Asmer Grib!⁵⁾
 Jeg hörer Kjempe-Röst."
 10. Det var da Herr Iver Blaa,
 Han saae sig udi Öst:
 "Hjælp mig, Othin! du kan bedst,
 Jeg hörer Herr Guncelins Röst."
 11. Det var Greve Herr Guncelin,
 Kasted' Hjelm over hviden Hals;
 Det da hörte hans Moder kjær,
 Over trende Tylte Land.⁶⁾
 12. Den Frue vaagner om Midie-Nat,
 Og taler hun til sin Herrre:
 "Raade nu den överste Gud
 Ält for vor Sön og hans Færd!"
 13. Det første Red de sammen red,
 De Helte vare baade saa stærke;
 Stak han Herr Iver Blaa,
 Han drev saa langt i Mark.
 14. "Hör du Greve Guncelin!
 Og vilt du lade mig leve,
 Jeg haver mig en Fæstemö,
 Og den vil jeg dig give."

15. "Ikke med din Fæstemø
I Ægteskab vil jeg leve;
Giv mig Salenta, Søster din!
Med hende la'er jeg mig nøie."

16. Saa redte de til Bryllup,
Som de kunde allermest;
De bøde dertil de Kjæmper,
Som de kunde allerflest.

17. De bøde Vidrich Verlandsön,
Stærk Tidrick udaf Bern;
De bøde hid Holger Danske,
For han vilde stride saa gjerne.

18. De bøde Sivard Snaren-Svend,
Hæn skulde for Bruden ride;
Saa kom Langben Ridske,
Han skulde hos Brudgommen sidde.

19. De bøde end Mester Hildebrand,
Han bar for Bruden Blus;
Og hannem fulgte de Kjæmper tolv,
De drukke og gjorde godt Rus.

¹⁾ tör o: behöuer. ²⁾ bide o: bie. ³⁾ Funker af Hjelmene. ⁴⁾ saamænd ved o: ved de hellige Mænd (Helgene). ⁵⁾ Maaskee et Slags personlige Skytsguder. ⁶⁾ Menes at skulle være 3 Gange 12 Mile (?).

N° 5. Julevise.

Andante.

1. Et Barn er födt i Beth - le - hem, Beth-le - hem, Thi glæ-de sig Je - ru - sa - lem! Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja!

2.

En fattig Jomfru |: sad i Lön, :|
Og födte Himlens Kongesön.
|: Halleluja! :|

3.

Han lagdes i et |: Krybberum, :|
Guds Engle sang med Fryd derom:
|: Halleluja! :|

4.

Og Östens Vise |: offred der :|
Guld, Rögelse og Myrrha skjær.
|: Halleluja! :|

5.

Forvundet er nu |: al vor Nöd, :|
Os er idag en Frelser föd.
|: Halleluja! :|

6.

Guds kjære Börn vi |: blev paany, :|
Skal holde Juul i Himmelby.
|: Halleluja! :|

7.

Paa Stjerne-Tæpper |: lyseblaae, :|
Skal glade vi til Kirke gaae.
|: Halleluja! :|

8.

Guds Engle der os |: lære brat :|
At synge, som de sang i Nat:
|: Halleluja! :|

9.

Da vorder Engle |: vi, som de, :|
Guds milde Ansigt skal vi see.
|: Halleluja! :|

10.

Ham være Priis til |: evig Tid, :|
For Frelser bold og Broder blid!
|: Halleluja! :|

N° 6.*Andantino.*

Den engelkse Prindses Skibbrud.

Solo.

1. — Kon-gens Sön af En-gel-land Han-nem skin-ner Guld paa hvi-den Hand, Og

Tutti.

han-nem skin-ner Guld paa Sa-del - bu-e. Men Bö-ren blæ-ser Ve-sten ind for Dan-mark.

2. Og hannem skinner Guld paa Sadelbue;
Han haver trolovet saa stolt en Jomfrue.
Den Kongesön lader virke en Knar¹⁾ —
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.
3. Den Kongesön lader virke en Knar,
Slig een kom aldrig paa Vandet förre;
Den var forgyldt mellem begge Bord —
4. Den var forgyldt mellem begge Bord
Derpaa stod skrevet vor Herres Ord;
Den var forgyldt mellem begge Stavn.
5. Og der stod malet i fremmer Stavn,
Den Kongesön tog sin Jomfru i Favn,
Foruden da stode de Löver smaa —

6. Foruden da stode de Löver smaa,
Hveranden var guul og hveranden var blaa.
Udi det Skib der stod en Mast —
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.
7. Udi det Skib der stod en Mast,
Den havde femhundrede Nobel²⁾ kost;
Og paa den Mast der hængte en Flöi —
8. Og paa den Mast der hængte en Flöi
Slig en kom aldrig i Vestersö.
9. De Ankre vare lagte med röden Guld —
De Seil vare alle af Ageruld;³⁾
Hvert det Tov, som der var inde —

10. Hvert det Tov, som der var inde,
Det var befæstet med Silketvinde.⁴⁾
Hvert et Tov og hvert et Baand —
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.
11. Hvert et Tov og hvert et Baand
Var slaget med Jomfruens egen Haand.
Deres Seil var af hin Silke saa skjær —
12. Deres Seil var af hin Silke saa skjær;
Saa mange Vindver paa Skibet mon være.
Foroven det Seil der stander et Kors —
13. Foroven det Seil der stander et Kors;
Vor Herre Jesus være med os!
Den Konning tager sin Sön at lære —

14. Den Konning tager sin Søn at lære:
"Min kjære Søn du tænke paa Ære!
Du tænke paa Hæder, du tænke paa Ære!
15. Du tænke paa Hæder, du tænke paa Ære!
Du lad ikke Pendinge din Herre være!
Du spare ikke Sølv eller røde Guld —
16. Du spare ikke Sølv eller røde Guld,
Du giv' dine Svende, som ere dig huld!"
Den Konge fulgte selv sin Søn til Strand —
17. Den Konge fulgte selv sin Søn til Strand,
Og Riddere og Svende skjøde hannem fra Land.
Den Kongens Søn tog af sin Hat —
18. Den Kongens Søn tog af sin Hat:
"Fader og Moder, I have Godnat!
Baade Fader og Moder og høviske Qvinder —
19. Baade Fader og Moder og høviske Qvinder.
Gud lade os alle med Glæde findes!"
De var ikke kommet uden lidet fra Land —
20. De var ikke kommet uden lidet fra Land,
Da blæste saa stort et Uveir paa Strand.
Da blæste der Veir og mørken Sky —
21. Da blæste der Veir og mørken Sky;
De vidste dennem hverken Land eller Ly.
Saa kasted de ud deres Anker huld —
22. Saa kasted de ud deres Anker huld.
Som tredive Vinter havde ligget i Skjul.
De kasted deres Anker i vildene Hav —
23. De kasted deres Anker i vildene Hav,
"Som tösser⁵⁾ havde været paa den hellige Grav.
"I Dannesvende! være trøste og froe —
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.
24. I Dannesvende! værere trøste og froe,
Det Tov er med Silke-Tvinde snoet."
Han haabtes da, det var uden al Fare —
25. Han haabtes da, det var uden al Fare;
Den Herre tog paa en Vise og qvad.
Og det skete langt för Midienat —
26. Og det skete langt för Midienat,
Det stærke Tov var sönderrakt.
Den Herre satte sig paa gyldent Skrin —
27. Den Herre satte sig paa gyldent Skrin,
Med sorrigfuld Haand under blegen Kind.
Det var stor Ynk at see derpaa —
28. Det var stor Ynk at see derpaa,
Det Skib sloges alt i Stykker smaa.
Den Herre han kom dog levende til Land —
29. Den Herre han kom dog levende til Land,
Gik sorrigfuld hos den stormende Strand.
Den Herre gik og klagede sig saare —
30. Den Herre gik og klagede sig saare:
"Jeg tænker, jeg haver ikke uretfærdig Vare,
Foruden saa liden en Ganger rød —
31. Foruden saa liden en Ganger rød,
Den tog jeg fra en faderlös Mö.
Vil Gud jeg kommer vel hjem igjen —
32. Vil Gud, jeg kommer vel hjem igjen,
Da skal jeg give hende to for een."
Som han det talte udi samme Sinde —
33. Som han det talte udi samme Sinde,
Da kom til Landet hans forgyldte Skrin.
Og der kom gangendes en Kokkedreng —
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.
34. Og der kom gangendes en Kokkedreng,
Han gjorde den Herre saa stort et Meen.
Han havde med sig de Svende fem —
35. Han havde med sig de Svende fem,
Herr Eske Frost red selv med dem.
Den Kongens Søn randt Taare paa Kind —
36. Den Kongens Søn randt Taare paa Kind:
"Christ bedre't, jeg kom for Bovbjerg ind!
Jeg er nu kommet saa ilde at holde —
37. Jeg er nu kommet saa ilde at holde,
Er kommet i Herr Eske Frosts Vold!
Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn⁶⁾ —
38. Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn,
Da havde mig rövet hverken Ridder eller Svend.
Mig röved Herr Eskes mindste Kokkedreng —
39. Mig röved Herr Eskes mindste Kokkedreng,
Jeg skal det hævne, om jeg kommer hjem.
Vil Gud det, jeg maa blive ilive —
40. Vil Gud det, jeg maa blive ilive,
Jeg skal det Kongen af Danmark tilskrive."
Det første Herr Bugge de Tidende monne faae —
41. Det første Herr Bugge de Tidende monne faae,
Han sendte efter hannem sine Sønner to,
Han sendte efter hannem de Svende fem —
42. Han sendte efter hannem de Svende fem,
Lod hente hannem strax til Hald, sit Hjem.
Herr Bugge undfik⁷⁾ den unge Herre —
43. Herr Bugge undfik den unge Herre;
De Danske lod hannem til England føre,
Der bleve de undfanget med Skjænk og Ære.
Men Bören blæser Vesten ind for Danmark.

¹⁾ Knar, et Slags Skibe. ²⁾ Nobel eller Rosenobel, en engelsk Guldmynt, af Værdi omtrent 2 Ducater, der havde sit Navn af en Rose, der sædvanligen var præget paa Bagsiden. ³⁾ Ageruld, en Græsart, i hvis Top er en uldagtig Materie, Eriophorum polystachium (Videnskab. Selsk. Ordbog). ⁴⁾ Silketvinde \circ : tvunden Silketraad. ⁵⁾ tösser \circ : to Gange. ⁶⁾ Læn \circ : Lehn. ⁷⁾ undfik bemærker her *modtog*, ligesom i sidste Vers *undfanget* er *modtaget*.

N° 7.

Jydsk Bondevise.

Con moto.

1. — A sku just te Mærken¹⁾ drav, Jen, tov, fiir — A kom der ett, for de va Lövrдав. Seis aa syv, ott' aa ni aa tyv'.

2. A kjøvt en Hellemis²⁾ for en Skjælling,
— Jæn, tov, fiir —
En Bjessel for en Havrekan.³⁾
Seis aa syv, ott' aa ni aa tyv'.
3. A sku just mæ fæst en Bruj,
A kjøvt hin for en Helmeshuj.
4. Æ Haal⁴⁾ den ga hin te en Krans,
Æ Örer te en Par Lejerhansk.⁵⁾
5. Den Gaang mi Bruj kom te Kjærkedig⁶⁾,
— Jæn, tov, fiir —
DeMjænniger⁷⁾ di banned, di had aller sjæt hin Lig'.
Seis aa syv, ott' aa ni aa tyv'.

¹⁾ Mærken \circ : Marked. ²⁾ Hellemis \circ : en gammel Hest, et Ög. ³⁾ Havrekan \circ : Havrekorn. ⁴⁾ æ Haal \circ : Halen. ⁵⁾ Lejerhansk \circ : Læderhandsker. ⁶⁾ Kjærkedig \circ : Diget omkring Kirkegaarden. ⁷⁾ De Mjænniger \circ : Menighederne.

*Andantino.***Hertug Frydenborg*).**

1. Her-tug Fry - den-borg ta - ler til li - den Kir - stin, Her-tug Fry - den-borg ta - ler til li - den Kir -

stin: "Og vil du væ-re Al-ler - kjæ - re-sten min?" Her-re - gud! hvad Sor-gen er tung!

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass clef for the piano part and a single treble clef for the voice part. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The tempo is marked 'Andantino'. The score includes dynamic markings such as 'p' (piano) and 'f' (forte), and articulation marks like accents and slurs. The lyrics are in Danish and describe a scene where a duke speaks to a girl named Kirstin, who is suffering from a broken heart.

2. |: Og Kongen han taler til liden Kirstin : |
 "Hvad haver Hertug Frydenborg talet med Dig?"
 Herregud! hvad Sorgen er tung!
3. |: "Han har ei talet andet med mig, : |
 End han vilde være Allerkjæreste min." : |
4. |: Og Kongen han taled til Svende fem : |
 "I tage Hertug Frydenborg, sætter ham udi Jern." : |
5. |: Liden Kirstin hun gik udi Abildgaard, : |
 Hun plukked de Blomster baade gule og blaae. : |
6. |: Hun plukked de Blomster baade gule og blaae, : |
 Hun gjorde Hertug Frydenborg en Ærekrands deraf. : |
7. |: Den Krands var aldrig saa snarlig gjort, : |
 Förend det var fört over Kongens Bord. : |
8. |: De lagde Hertug Frydenborg paa en Disk, : |
 Saa skar de ham op som en anden Fisk. : |
9. |: De skar hans Hjerter i Stykkerne fem, : |
 Og Jesu Navn stod udi alle dem. : |
10. |: De skar hans Hjerter i Stykkerne ni, : |
 Og alt stod Jesu Navn derudi. : |

11. |: De kogte hans Hjerter i Mjød og Viin, : |
 Saa bar de det ind for liden Kirstin.
 Herregud! hvad Sorgen er tung!
12. |: "Og hvad er det for en underlig Ret? : |
 Jeg synes mit Hjerter er blevet saa let." : |
13. |: Dertil da svared den Kokkedreng : |
 "Det er Hertug Frydenborgs Hjerter i fem." : |
11. |: Dertil da svared den Kokkepige : |
 "Det er Hertug Frydenborgs Hjerter i ni." : |
15. |: "Er det Hertug Frydenborgs Hjerter saa skjönt, : |
 Da skal det vist være min sidste Ret." : |
16. |: Da liden Kirstin taled til Ternen sin : |
 "Og du skal hente mig min Guldkanne ind." : |
17. |: Den liden Kirstin ud af Guldkanden drak, : |
 Saa Hjerter det udi Livet sprak. : |
18. |: Bud kom der strax for Kongen ind : |
 Liden Kirstin hun ligger med blegen Kind. : |
19. |: "Det har den forbandede Terne gjort, : |
 Hende vil vi lade sætte levende i Jord." : |

*) Slg. Svenske Folke-S. III. Nr. 5.

N° 9. Fuglevisen.

Allegretto.

1. Vi vil-le gaae atspad-se-re Ved Skov og Mark og Kjæ-re Og ly-de paa Fug-le-sang, Som Fugle saa ly-stig

syn-ger, At Luf-ten der-ved klin-ger Ef-tersin Vin-ter-tvang.

2.
Alt først saa ville vi prise
Den smukke Lærkes Vise,
Hun er saa frydefuld,
Og lover Gud saa aarle,
Det vi forsove daarlig,
Naar rømt er Frost og Kuld.

3.
Dernæst saa kukker Gøgen
Og sætter sig paa Bügen,
Synger som han har lært.
Qvad bedre, om han maatte¹⁾,
Ingen maa hannem spotte,
Enhver lad nyde sin Værd.

4.
Duen sidder paa Lindeqvist,
Hun sukker, hun haver sin Mage mist,
Det gjør og en dydig Viv;
Det samme gjør en Dannemand,
Han elsker sin Hjerter-Lillievand,
Saa leve de uden Kiv.

5.
Turtelduen i Sorrig og Tvang
Bruger slet ingen større Bang²⁾.
At tie og sukke i Tide,
Det er en Christens Hovedværk,
I Haab og Stilhed at være stærk,
At taale, lide og bide.

6.
Du Nattergal! forglemmer jeg dig,
Da vredes du visselig paa mig;
Dig bør den største Ære.
Christe! dit Ord mig sødest er,
Blandt alle Sange fjern og nær
Det er min største Begjære.

7.
Skaden er en Spvalderpose,
Hende kan jeg ei meget rose,
Hun har Bagvaskers Sind:
I ærlig' Folks Ære at hakke³⁾,
Paa hver Mands Ryg at makke³⁾,
Her skaanes ei Mand eller Qvind.

8.
Æd ei for mange Skade-Æg,
At Blommen ei sidder i dit Skjæg,
Agt: Tand for Tunge er god.
At høre og tie gjør Ære og Gammen,
Men Skaden sætter Folk tilsammen,
Og gjør stort Vedermod.

9.
Vor Stork er duelig om sin Føde,
Og lægger saa meget Ukrud øde,
At føde sine Unger med Flid;
Sit Ægteskab han holder reen,
Det skal vi gjøre Hver og Een,
Og vare paa vor Tid.

10.
En Svanes Sang er meget sød,
Og allermest mod hendes Død.
Saa gaaer det i Verden til:
Vi synge og springe i Lyst og Glæde,
Agt ei, at Døden er tilstøde,
Og vil snart bruge sin Pail.

11.
Tænk du kun paa din søde Sang,
Naar du skal gaae den lange Gang,
At du kan fare i Fred,
Med Fryd og Glæde fare derhen,
I Troen stærk, i Aanden reen,
Og komme til din Sted.

¹⁾ maatte o: formaade, kunde. ²⁾ Bang o: Støi. ³⁾ makke o: sammensætte [Usandheder].

Andante.

N° 10.
Herr Ribolt.

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. — Ri-holt er en Gre-vesøn,—Om det er E-ders Vil-lie—Han gil-led¹⁾ Guld-borg, det var ud-i
Om det er E-ders Vil-lie.

Tutti.

Løn. Der Hu-en leg-tes for dem²⁾.
Der Hu-en leg-tes for dem.

2. Han gilled hende fra hun var Barn, Og siden til hun voksen var.
3. "Guldborg! giver mig Eders Tro: I et feirere Land saa skal I boe.
4. Jeg skal føre Jer paa det Land, Hvor Jer aldrig kommer Sorg til Haand.
5. Jeg skal føre Jer paa den Ö, Hvor I skal leve og aldrig döe."
6. "I fører mig aldrig paa det Land, Mig kan jo komme Sorg til Haand.
7. I fører mig aldrig paa den Ö, Jeg er jo Gud skyldig en Död."
8. "Der groer ei andet Græs end Lög, Der synger ei anden Fugl end Hög; Der rinder ei andet Vand end Viin; I maa forvist tro Talen min."

10. "Hvor skulde jeg komme af Gaarde med dig? Der er saa mange, som vogte paa mig.
11. Mig vogter Fader og mig vogter Moder, Mig vogter Søster og mig vogter Broder.
12. Mig vogter og min Fæstemand; Det meste, jeg frygter, er for ham."
13. "Om end dig vogtede al din Æt, Du skal mig holde det du haver jæt³⁾.
14. Jeg drager dig i min Brynie blaa, Min gyldene Hjelm den sætter jeg dig paa.
15. Jeg gjorder dig med mit gode Sværd, Saa synes det ingen Jomfrufærd.
16. Jeg spænder dig gyldene Spore paa Fod, Saa kan du ride dine Frænder imod."
17. Han slog over hende Kappen blaa, Saa sætter han hende paa Gangeren graa.

18. Der de kom paa den Hede, Der mødte dem rigen Greve.
19. "Hör du Ribolt, kjær Staldbroder min! Hvor haver du faaet denne Smaadrenng fin?"
20. "Det er min yngste Broder, Jeg førte ham fra vor Moder."
21. "Du tørst det ikke dölge for mig; Guldborg, Guldborg! jeg kjender dig.
22. Kan du og dölge dit Skarlagenskind, Fuld vel jeg dog kjender din Rosenskind.
23. Jeg kjender dig paa dit favre Haar, Fra jeg tjente i din Faders Gaard.
24. Jeg kjender dig ikke paa Klæder og Sko, Dog veed jeg den Ridder, du gav din Tro."
25. Hun tög et Guldsmykke af sin Barm, Og satte det paa den Greves Arm.
26. "Hvor I kommer i Qvelde, I skal ei om mig melde."
27. Greven rider til Kullö⁴⁾ Huus, Hvor Kjæmper drukke og gjorde godt Ruus.
28. Der han kom i Herr Truids Gaard, Der sidder han over bredden Bord.
29. "Her sidder du Truid, drikker Mjöd og Viin, Ribolt rider bort med Fæstemö din."
30. Truid lader raabe over al sin Gaard: "I raske Hofmænd, drager Brynie paa!"
31. Der de komme en Stund derfra, Guldborg sig tilbage saac.
32. "Hisset seer jeg min Faders hüe Hest, Jeg seer og den Ridder, som mig haver fæst."
33. "Guldborg! I lader Eder dertil sömme⁴⁾, I holder begge over Heste i Tömme.
34. End om du seer mig falde, Du skal ikke paa mig kalde.
35. End om du seer mig blöde, Du nævn mig ikke tildöde."⁵⁾

¹⁾ gilled o: beilede til. ²⁾ Da Tilböieligheden (Huen) begyndte at röre sig hos dem. *Lege* br. undertiden billedligt for at tilkjendegive en indre *Bevægelse*.
³⁾ jæt o: forjættet, lovet. ⁴⁾ I ansee det ikke for usømmeligt. ⁵⁾ Slg. den beslægtede Vise "Hilla lilla" under Nr. 21 af "Svenske Folke-S." III.

36. Ribolt kasted sin Brynie om Hals,
Guldborg spændte den uden Falsk.
37. Han hug i den første Skare
Herr Truid og hendes kjær Fader.
38. Han hug i den anden Flok
Hendes Brødre med gulen Lok.
39. "Holder op, Ribolt, min Hjertenskjær!
I stinge omsider ind Eders Sværd.
40. Min yngste Broder I intet Ondt gjøre!
Hau kan min Moder Tidende føre.
41. Han føre hende Tidende om de Døde.
O vee! hun nogentid Datter fødte!"
42. Idet som Ribolt nævnet var,
Og da fik han sit Banesaar.
43. Ribolt stak sit Sværd i Skede.
"Kommer, Guldborg! nu ville vi ride."
44. De rede igjennem Rosenslund,
Der kom ei et Ord af deres Mund.
45. "Hør I, Ribolt, min Hjertenskjære!
Hvi er I ikke saa glad som förrer?"
46. "Eet er det, at mig rinder Blod,
Et Andet, at jeg er træt og mod.
47. Alt gaaer det mig allernæst,
At Döden haver mit Hjerter fæst."
48. "Jeg tager af mit Snørebaand,
Og snører for Blodet som jeg kan."
49. "Gud naade dig, Guldborg! saa lidt du kan
Slet intet duer her dit Snørebaand."
50. Der han kom til Borgeled,
Der stod hans Moder og hvilte sig ved.
51. "Velkommen Ribolt, Sönnen min!
Saa er hun ogsaa unge Brud din.
52. Nu saae jeg aldrig saa bleg en Brud,
Der færdes saa langt foruden Guldskrud."
53. "Det er ei Under, at hun er bleg,
Thi hun haver seet saa haard en Leg.
54. Gud give jeg maatte leve en Stund,
Men jeg bytter Sjølegave ud!
55. Min Fader giver jeg min höie Heest; —
O min kjær Moder, I hente mig Præst!
56. Min kjære Broder, mig staaer saa nær,
Jeg giver Guldborg, jeg haver saa kjær."
57. "Gjerne jeg det gjorde,
Om jeg for Synden torde."
58. "Hjælp mig Gud af al min Nöd!
Saa vist er Guldborg for mig Mö.
59. Foruden gangang mig lysted,
At jeg hendes Rosensmund kyste."
60. "Det skal ei skee, men jeg maa leve,
At jeg to Brødre min Tro skulde give."
61. Ribolt var död för Hanen goel,
Guldborg døde för oprandt Sol.
62. Der kom da af det Bure
— Om det er Eders Villie —
Tre Liig, de vare saa prude.
Der Huen legtes for dem.
63. Det ene var Ribolt, det andet hans Mü,
— Om det er Eders Villie —
Det tredie hans Moder, af Sorgen död.
Der Huen legtes for dem.

N° 11. Jydsk Vise*).

Andantino.

1, Jeg gik ud at see mig om — om — om — om; Da from: "Vil du ud - i Æg - te - stand, Du
kom til mig en Pi - ge from — from - from —

2.
Guld og Penge har jeg nok — |: nok, :|
Speciesdaler i en Skok — |: Skok, :|
Guld og Ringe, skjønne Ting
Seer du paa mig rundt omkring — |: kring. :|

3.
Pige vil du have mig — |: mig? :|
Du skal hlive lykkelig — |: lig. :|
Du kan troe mig, at vi To
Vist leve skal i Fred og Ro — |: Ro." :|

faaer ei no - gen be - dre Mand — Mand — Mand — Mand.

*) Slg. Engelske Folke-S. I. Nr. 1.

Greven og Kongedatteren.

Andante.

1. Om al-le dis-se Bjer-ge va-re af Guld, Om al-le dis-se Van-de var Viin, Langt hel-ler saa saae jeg, at

stol - ten Jom-fru Hun var Al-ler-kjæ-re sten min.

№ 12 b).

Greven og Kongedatteren.

Andante.

1. Om al-le dis-se Bjer-ge va-re af Guld, Om al-le dis-se Van-de var Viin, Langt hel-ler saa

saae jeg, at stolten Jom - fru Hun var Al - ler - kjæ - re - sten min.

2.

“Haver I, stolte Ridder! saa stor en Attraa,
Ja saa stor en Begjæring til mig,
Hvi rider I ei hen til min Faders Gaard,
I Æren at bede om mig?”

3.

Jeg red hen til Eders Fader igaar,
Eders Fader mig svarede: Nei! —
Stolten Jomfru! tager Orlov af Eder selv,
Af Landet at drage med mig.

4.

“Jeg, skulde jeg tage Orlov af mig selv,
Og Venner ikke spørge tilraad!
Saasnart at jeg kommer i fremmede Land,
Jeg bliver af Eder forsmaa’t.”

5.

Jeg, o skulde jeg gjøre Eder den Svig?
Vi ere jo ei Fattigmands Börn!
Min Fader han er en Greve saa hold,
Min Moder af fyrstelig Æt.

6.

Jeg, o skulde jeg gjøre Eder den Svig,
I Hjertens Allerkjæresten min!
Eders Fader han er en Konge saa stolt,
Og I er af keiserligt Blod. —

7.

De satte sig baade en Qvælstævne for;
Ja en Stævne alt under den Lind;
De taled’ saa Mangt den blide Sommernat,
Til Solen den skinnede paa.

8.

Og op saa vaagned den stolten Jomfru,
Beladen med sorrigfuldt Sind:
“Ak! skulde du love en Ridder din Tro
För du havde prøvet hans Hu!

9.

Christ give, jeg kunde forvinde min Harm,
Ja, kunde forvinde min Harm:
Du, Ridder, som mig saa svigefuld var,
Maa vist blive ussel og arm.”

10.

Ja! du lever vist den Dagen saa god,
At du vil forvinde din Harm;
Men aldrig du lever den Dagen saa god,
At jeg bliver ussel og arm.”

11.

“Christ give, jeg kunde forvinde min Nöd!
Ja, kunde forvinde min Nöd!
Du Ridder, som mig saa svigefuld var,
Du maatte mig bede om Bröd.”

12.

Ja! du lever vist den Dagen saa god,
At du vil forvinde din Nöd,
Men aldrig du lever den Dagen saa god,
At jeg maa dig bede om Bröd. —

13.

Det stod nu saa hen i syv Aar eller ni,
Den Jomfru forvinder sin Harm.
Den Ridder, som hende saa svigefuld var,
Han blev baade ussel og arm.

14.

Det stod nu saa hen i syv Aar eller ni,
Og den Jomfru forvinder sin Nöd;
Den Ridder, som hende saa svigefuld var,
Maatte bede den Jomfru om Bröd.

15.

“Stander op, stander op, mine Sønner to!
Og giver Eders Fader mit Guld!
Jeg kjendte hannem, vel den Dag saa god,
Da jeg var hannem huld.

16.

Stander op, stander op, mine Sønner to!
Og giver Eders Fader Bröd!
Jeg mindes vel den Dag saa god,
Han red i Guldsadelen rød.

17.

Stander op, stander op, mine Sønner to!
Og giver Eders Fader Viin!
Jeg mindes vel den Dag saa god,
Da han var Allerkjæresten min.”

18.

Ude stod Jomfruens Fader prud
Og lytted, og lytted derpaa;
Han drog sit Sværd, og med et Slag
Hug Ridderen Hovedet fra.

19.

“Nu maa jeg vel græde og sørge allenstund,
Al Verden mig ganger imod;
Christ give! jeg var under sorten Muld
Begraven med Ridderen min!”

20.

Saa tog han det blodige Hoved
Slængte det i Jomfruens Skjöd:
“Og haver du end nogen Omhu för ham,
Maa du nok begræde hans Död!”

21.

Jomfruen tog det blodige Hoved,
Kyste det tre Gange paa Mund:
“Ja vel har jeg havt den Ridder saa kjær!
Hun döde i selv samme Stund.

*Moderato.***Hr. Medelvold og Jfr. Risselille.**

1. Ris - se - lil - le og hen-des kjær Mo - der, Ris-se - lil - le og hen-des kjær Mo - der De træt-te-des

ved Guld - væ-ven saa stærkt — Ha ha ha ha — De træt-te-des ved Guld - væ - ven saa stærkt.

<p>2. "Og hör du Risselille, kjær Datter min, (<i>bis</i>)
Hvi rinder der Melk af Brysterne din'?" (<i>bis</i>)</p> <p>3. "Det er ikke Melk; Eder synes kun saa;
Men bruneste Mjöd, jeg drak i Gaar!"</p> <p>4. "Mjöden er brun, men Melken er hvid,
De er ikke nær hinanden lig'."</p> <p>5. "Det gjør intet Gode at dölge for dig,
Hr. Medelvold han haver lokket mig."</p> <p>6. "Og haver Hr. Medelvold lokket dig,
Saa har du ei længer kjær Moder i mig.</p> <p>7. Medelvold vil jeg lade höit øphænge,
Og dig saa langt udaf Landet bortsende."</p> <p>8. Risselille svöber sit Hoved i Skind,
Saa ganger hun i Höienloft ind."</p> <p>9. "Ak Medelvold, Medelvold! Moder er vred,
Hun vil mig hverken höre eller see.</p> | <p>10. Dig saa vil hun lade höit øphænge,
Og mig saa langt udaf Landet bortsende."</p> <p>11. "Du samler nu alt dit röde Guld i Skrin,
Imedens jeg sadler Graagangeren min."</p> <p>12. Saa löftede han hende paa höien Hest,
Saa red de af Gaarde, som de kunde bedst.</p> <p>13. Og der de nu kom til den Rosenslund,
Saa lysted Risselille at hvile en Stund.</p> <p>14. Ridderen bredte sin Kappe saa blaa:
"Lyster Eder, skjön Jomfru, at hvile derpaa?"</p> <p>15. "Min Moder hun havde de Jomfruer ni,
Ak, give jeg havde een udaf de.</p> <p>16. Min Moder hun havde og Fruer fem,
Ak, havde jeg nu kun een udaf dem!"</p> <p>17. "Jeg binder et Klæde for Öinene med,
Saa træder jeg i de Jomfruers Sted."</p> | <p>18. "Nei, för du skulde vide af Qvindernes Nöd,
Saa vilde jeg för af Fosteret döe.</p> <p>19. Hist inden den By der rinder en Sfrand,
Christ give jeg havde en Drik af det Vand!"</p> <p>20. Den Ridder han var den Jømfu saa tro,
Han hentede Vand i guldspændte Sko.</p> <p>21. Og der han nu kom til Stranden ind,
Saa sang en Nattergal der saa fin:</p> <p>22. Risselille hun ligger i Lunden död,
Med to smaa Sönnere udi hendes Skjöd.</p> <p>23. "Vidste jeg, hvad du synger, at det var sandt,
— Ha, ha, ha, ha —
Da skulde jeg styrte mig i den Strand."</p> <p>24. Risselille hun ligger i Lunden saa röd
— Ha, ha, ha, ha —
Med to smaa Sönnere udi hendes Skjöd.</p> |
|---|---|--|

Herr Lave og Herr Jon¹⁾.

Allegro moderato.

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr La - ve han red sig un - der Ö; I e - re vel bo'n²⁾? Der fæ - sted han sig saa væn en Mö. "Jeg ri - der

mf *f* *mf* *f*

e - re vel bo'n? *mf* *f*

Tutti.

med", sag - de Jon. I bin - der op Hjelm af Guld og föl - ger, Herr Jon!

I bin - der op Hjelm af Guld og föl - ger, Herr Jon!

The musical score is written for voice and piano. It features a 3/8 time signature and a key signature of one sharp (F#). The score is divided into sections marked 'Solo' and 'Tutti'. The piano accompaniment includes dynamic markings such as 'mf' and 'f'. The lyrics are in Danish and describe a scene where a man named Lave is being led away by a woman named Jon, with a crowd following them.

2. Han fæstede Brud og førte hende hjem; Riddere og Svende rendte dem igjen. "Her rider jeg", sagde Jon.
3. Satte de Bruden paa Brudebænk, Jon bød dennem vel iskjænk. "Drikker ud flux", sagde Jon.
4. Førte de Bruden til Brudeseng, De glemte at løse hendes Snørelænk; "Jeg vil løse", sagde Jon.
5. Hr. Jon han lukte den Dør saa brat: "I sige Hr. Lave fra mig god Nat; Jeg ligger her", sagde Jon.
6. Der kom Bud for Hr. Lave ind: I ere vel bo'n? Hr. Jon sover hos unge Brud din. "Det gjør jeg", sagde Jon. I binder op Hjelm af Guld og følger, Hr. Jon!

7. Hr. Lave han klapper paa Døren med Skind: Staa op, Hr. Jon! og lad os ind! "Staa ude", sagde Jon.
8. Han stødte paa Døren med Skjold og Spjød, Staa op, Hr. Jon! og kom herud. "See om jeg gjør det", sagde Jon.
9. Maa min Brud ei med Freden være, Da skal jeg det for Kongen kære. "Ja vel", sagde Jon.
10. Aarle om Morgen, det var Dag, Hr. Lave gaaer for Kongen at klage. "Jeg vil med", sagde Jon.
11. Jeg havde mig en Jomfru fæst, I ere vel bo'n? Nu haver Hr. Jon soved hende næst. "Det gjorde jeg", sagde Jon. I binder op Hjelm af Guld og følger, Hr. Jon!

12. Men³⁾ I have begge den Jomfru saa kjær, Da skulle I bryde herom et Spær. "Jeg nøies", sagde Jon.
13. Der Sol om Morgenen mon opstaae, Fremkomme de Riddere at see derpaa. "Her er jeg", sagde Jon.
14. Den første Dyst de sammen red, Hr. Jons Hest faldt i Knæerne ned. "Hjelp nu Gud!" sagde Jon.
15. Den anden Dyst de sammen red, Hr. Lave faldt til Jorden ned. "Der ligger han", sagde Jon.
16. Hr. Jon han ganger i sin Gaard, Og ude hans Jomfru for hannem staaer: "Du est min", sagde Jon.
17. Nu haver Hr. Jon forvunden sin Harm, Nu sover han i sin Jomfrues Arm. "Alt fik jeg hende", sagde Jon.

¹⁾ Slg. Norske Folke-S. III. Nr. 12. — ²⁾ bo'n o: færdige, beredte (*boen*, Particip. af det Isl. *bu*). ³⁾ men o: mens, imedens, eftersom.

*Moderato.***Tordenskjolds Vise.**

1. Jeg vil sjun-ge om en Helt, Som var af den æg-te Velt; Om en Her-re, kjæk og bold, Om vor tap-pre Tordenskjold.

N. W. Gade.

2. Han som Torden var i Krig,
Stridede saa tapferlig;
Imod Svenskens Magt og Vold
Var han ret en Tordenskjold.
3. Han var modig, munter, kjæk,
Fjenderne han jaged væk;
Han sin Tapperhed og Flid
Viste sidste Krigens Tid.
4. Han var ikke feig og sky,
Han var født i Trondhjems By,
Raadmand Johan Vessel var
Den, som hannem avlet har.
5. Da han voxte og var ung,
Var hans Skjæbne meget tung,
Thi han lidt ustyrlig var,
Hvilken Skjæbne Flere har.
6. Bogen han ei lære vil,
Haandværk sættes han da til;
Dette dog anstod ham ei,
Men han tog en anden Vei.
7. Kongen var i Trondhjems By,
Der var Leilighed at flye;
Han da reiser uforsagt,
Kjøbenhavn stod i hans Agt.
8. Første Gang blev han Lakei,
Dette nyttede ham ei;
Han da Sted paa Holmen fik,
For at lære Sömands Skik.
9. Siden til Ostindien
Gjorde han en Reise hen;
Alle ham da Prisen gav,
At han stod sig meget brav.
10. Han til sin Forfremmelse
Kom blandt Sökadetterne;
Styrmandskunsten lærte han,
Dette stod ham herlig an.
11. Han sig i Sörullen skrev,
Og Secondlieutenant blev.
Tordenskjold han fik nu Mod,
Thi hans Hu til Krigen stod.
12. Al hans Manddom og Bedrift
Kan ei staae i dette Skift;
Men jeg vil for Læserne
Skrive det Fornemmeste.
13. Engang fra den svenske Strand
Gik han med sit Folk iland,
Hvor de svenske Ryttere
Hannem strax omringede.
14. Han med Kaarden hug da til;
Svensken, som hannem fange vil,
Hug han Haanden glat udaf,
Den han misted til sin Grav.
15. Tordenskjold i Söen sprang,
— Kuglerne omkring ham sang —
Svømmede til sin Fregat,
Saa de fik ham ikke fat.
16. Peder Vessel var hans Navn,
Men for Tjenesten og Gavn,
Som han gjorde danske Folk,
Blev han kaldet Tordenskjold.
17. Danske Skibe sex han da
Tog de Svenske strax bort fra;
Dernæst til en Hukkert gik,
Som han hastig fangen fik.
18. Han da fuld Commando faaer
Over Nordsöen, og gaacr
Tapper mod de Svenske frem,
Skibe tolv fratager dem.
19. Fanger Svenskens Commandeur
Og en anden Officier,
Brudepar og Præst tog med,
Og to Qvindfolk sammested.
20. Han til Gothenborg da drog,
Skræk og Angst dem indjog,
Fire Skibe tog dem fra,
Velfornöiet blev han da.
21. Listig var han og polisk,
Gik omkring og solgte Fisk.
Tordenskjold gik i sit Skib,
Tager derpaa Byen ind.
22. Han da Brev til Kongen fik,
Lod ham vide hvor det gik;
Da, fordi han dette drev,
Admiral han strax da blev.
23. Da han denne Ære faaer,
Var han ni og tyve Aar,
Tjenesten han kom udi
Syttenhundrede og ti.
24. Jeg ikort fortælle vil:
I ti Aars Tid saa steg han til
Saadan høi og myndig Stand,
Saa han blev en Adelsmand.
25. Vil man gjøre Regning paa
Alle Skibe, store og smaa,
Som han ene fangede,
Bliver det Halvhundrede.
26. Siden han ei Manddom drev,
Saasom Krigen sluttet blev,
Manddom nok saa kort en Tid,
Ære nok for tapper Flid!
27. Da i Landet nu var Fred,
Tordenskjold vil gaae afsted;
Udenlands han reiste da,
Men han kom ei langt herfra.
28. Han i Tydskland kom i Strid
I en ulyksalig Tid
Med en Oberst, som hed Staal,
Der ham Livet lumsk frastjal.
29. Da nu Krigen ende fik,
Hastig han af Verden gik;
Han i Holmens Kirke staaer,
Men hans Ære ei forgaaer.

Andantino.**Nr 16.***Solo.**Tutti.**Solo.*

1. God Dag, god Dag! kjæ-re Fo-ster-moder min — Blæste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö — Al-drig

har jeg seet no-gen Fag-re-re, end I. Blæ-ste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö.

2.
 „Og har I aldrig seet nogen Fagrere, end mig,
 — Blæste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö —
 „Da har jeg en Terne, langt fagrere, end jeg.“
 Blæste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö.

3.
 Og har I en Terne langt fagrere, end I,
 — Blæste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö —
 Da offred' jeg gjerne for hende mit Liv.
 Blæste koldt, koldt Veirligt ind fra Sö.

Berner Rise og Orm Ungersvend.

Allegro moderato.

Solo.

1. — Det var høi - en Ber - ner Ri - se, Han var saa stort et U - hy - re; —

Han var grum og der - til led, In - gen Mand kunde han - nem sty - re.

Tutti.

Men Skoven stander al ud - i Blomster.

2. Det var høien Berner Rise,
Han gaaer for Kongen at stande:
"Du skal give mig Datter din,
Og Brev paa halve dine Lande."
Men Skoven stander al udi Blomster.

3. "Ikke fanger¹⁾ du Datter min,
Ikke Brev paa Hælften mit Land,
Vel skal du faae den Kæmpe god,
Mod dig tør fægte for Haand."⁴⁾

4. Det var Orm hiin Ungersvend,
Tog Birting²⁾ paa sin Bag,
Saa listed han af Kongens Gaard
Udi saa fuld god Mag.

5. Det var høien Berner Rise,
Han blev derved saa harm:
„Det sømmer ikke nogen Kæmpe
At fægtes med et Barn.“

6. "Endog at jeg er liden,
Dog er jeg alligevel fast.
Det skeer saa tidt, en liden Tue
Den vælter saa stort et Læs."⁴⁾
Men Skoven stander al udi Blomster.

7. De fægted i Dage, de fægted i to
Og tredie Dag til Ende.
Det meldte høien Berner Rise:
"Monne Krigen aldrig faaer Ende!"⁴⁾

8. Det var Orm hiin Ungersvend,
Og han sit Sværd uddrog,
Det var høien Berner Rise,
Han af i Knæene hug.

9. Raabte høit saa Berner Rise,
Og han tog til at gjælde:³⁾
"Det var aldrig Kæmpesæd⁴⁾
Hinanden saa nederlig at fælde!"

10.
 “Jeg var lav og du var høi,
 Vi vare baade⁵⁾ Kæmper stærke!
 Jeg hug dig af udi Knæene,
 Jeg kunde ikke længer række.““
 Men Skoven stander al udi Blomster.

11.
 Det var Orm hiin Ungersvend,
 Kom ind i Kongens Gaard;
 De toge mod hannem med Hæder og Ære,
 Baade Kongen og alt hans Raad.
 Men Skoven stander al udi Blomster.

12.
 Der var Glæde over al den Gaard,
 Saa favrt at lyde⁶⁾ derpaa;
 Dannerkonning gav sin Datter hørt,
 Orm Ungersvend hende tog.
 Men Skoven stander al udi Blomster.

1) Fanger o: faaer. 2) Birting — et Sværd, som Orm Ungersvend havde hentet udaf sin Faders Gravhøi. 3) Gjælde o: skrige. 4) Kæmpesød o: Kæmpers Sædvane. 5) Bæde o: begge. 6) Lyde o: lytte, høre.

Nø 18.

Andante.

1. Jeg gik mig ud i Ro-senlund, Der möd-te jeg i samme Stund En Pi-ge, som jeg

el-ske-de, Og si-den blev min Kjæ-re-ste.

2.
 Men see, hvor Ubestandighed
 Iblandt de Fleste finder Sted!
 En heftig Sygdom mig tildrog;
 Imens hun sig en Anden tog.

3.
 Jeg saae, som Bölgen kom og svandt,
 Hvor disse Tanker med Fryd henrandt.
 O Elskovs Længsel, hvor er du sød!
 For dig saa mangan Taare flød.

Andantino.**Den Bedragne.***Solo.*

1. - Ör - nen sid - der paa høi - en Hal, Og Lin - den den stan - der i dy - ben Dal; For-

Tutti.
in - den den Lind der syn - ger en Stær. Men Sven - den ham glem - mer hun al - drig.
Men Sven - den ham glem - mer hun al - drig.

<p>2. Forinden den Lind der synger en Stær;
Men Bølgen bryder den haarde Knør,
Og Bølgen bryder den haarde Eg.
Men Svenden ham glemmer hun aldrig.</p> <p>3. Og Bølgen bryder den haarde Eg;
Mens hjertelig Sorg gjør Kinden bleg. —
Den Ridder tager Høg, og Svenden tager Hund—</p> <p>4. Den Ridder tager Høg og Svenden tager Hund,
Saa ride de dem til Rosenlund.
Han fanger de Dyr, baade store og smaa —</p> | <p>5. Han fanger de Dyr, baade store og smaa,
Han griber den Hind og rasken Raa.
Han fandt der under den Lind saa grøn —
Men Svenden ham glemmer hun aldrig.</p> <p>6. Han fandt der under den Lind saa grøn
En Jomfru, som stod der udi Løn.
Han hilsede hende, den Jomfru væn —</p> <p>7. Han hilsede hende, den Jomfru væn,
I mørken Nat, under Linden grøn:
“Hvad heller staaer I for Fuglesang —</p> | <p>8. Hvad heller staaer I for Fuglesang,
Eller I staaer her for Ridderes Gang?“
“Jeg staaer her paa min egen Tro —
Men Svenden ham glemmer hun aldrig.</p> <p>9. Jeg staaer her paa min egen Tro,
Her vil jeg bygge og ene boe.“
“Du love mig, kjæreste Jomfru fiin! —</p> <p>10. Du love mig, kjæreste Jomfru fiin!
Eller hvo har fanget Troen din?
Jeg beder, du dølge det ikke for mig“.</p> |
|---|---|--|

11. "Ikke saa vil jeg dölge for dig,
En Ridder fra Skaane har lovet mig."

12. Lad hannem fare og fölg du mig,
Saa trofast vil jeg være dig.

13. Jeg giver dig det Guld saa röd —

Jeg giver dig det Guld saa röd,

Jeg tager dig til min Fæstemö."

Og det var saa lidt udi hans Agt —

20. Saa sviges en daarlig Jomfru paa Love;

Thi raader jeg hver, som rider til Hove,

At vare sin Ære og gjemme den vel —

14. Og det var saa lidt udi hans Agt;

Dog gav hun hans Ord og Löfte Magt,
Og troede paa Ungersvends löse Tale.

15. Hun troede paa Ungersvends löse Tale,
Hun havde en Orm og Aal ved Hale.

Og der laae de den Nat saa lang —

16. Og der laae de den Nat saa lang,

De lytted i Fryd paa Fuglesang.

Aarle om Morgenene, det var Dag —

21. At vare sin Ære og gjemme den vel;

En Usling du est, naar den dig feiler.

I Andres Skade maa du dig speile.

17. Aarle om Morgenene, det var Dag,
Den Ridder blev borte, det var hendes Klag'.

Forinden den Lind der kvidrer en Stær —

18. Forinden den Lind der kvidrer en Stær.

Udi haarden Bölge der brydes den Knör,

Og Bölgen bryder den haarde Eeg —

19. Og Bölgen bryder den haarde Eeg.

Vel er den Jomfru, som Æren ei sveg!

Dog sviges en daarlig Jomfru paa Love.

Andantino.

Nº 20.

Æb - let det vox - er jo al - drig saa höit, Det ag - ter jo til Jor - den at fal - de; Og

bli - ver jeg sve - get af min e - gen go - de Ven, Saa bli - ver jeg sve - get af dem Al - le. Min

e - gen go - de Ven, Hvi drog du fra mig hen? Hvi ha - ver du nu saa for - ladt mig?

Den unge Herr Peder.

Allegretto.

1. Og det var den un - ge Herr Pe - - der, Han vad-ske-de og bør-ste-de sit Haar,
Og saa gik han for sin Foster-moder hen, At vi - de hvad Lykke hans skuld' faae.

2. "Ikke saa døer du paa Sotteseng,
Ei heller blir du slagen udi Krig;
Men vogt dig vel for de Bølger saa blaa,
For de vil forkorte dit Liv."

3. Og det var den unge Herr Peder,
Han gik sig ved Stranden alt ned;
Og der lod han bygge sig saa kosteligt en Skib,
Den skønneste og bedste, som man veed.

4. Ja, den Skib den var udaf Valnødtræ,
Og Masterne var ligesaa;
Men Vimpelen var af det røddeste Guld,
Som vaiede ovenpaa.

5. Og der var baade Styrmand og Skippere,
Som styrede den Skib ud fra Land;
Men tilbage der glemte de Gud Fader,
Gud Søn og Gud den Hellig-Aand.

6. De seiled' een Dag, de seiled' i to,
De seilede i Dagene fem;
Men da de kom ud paa det vildeste Hav,
Begyndte den Skib at stille staae.

7. Og der var baade Styrmand og Skippere,
Som kastede Guldørning over Bord;
For de vilde vide, hvem Synderen var,
Siden Synden den var bleven saa stor.

8. Og det var den unge Herr Peder,
Som nede i Kahytten laa:
"Gud naade mig arme, usle Mand!
Min Synd er bleven saa stor.

9. Saa mangt et Kloster berövet jeg har,
Dertil saa mangen Kirke har jeg brændt,
Saa mangen ædel stolt Jomfru
Hendes Hæder og Ære forkrænkt.

10. Om Nogen af Eder skal komme udi Land,
Og min Fostermoder spørger efter mig,
Da siig, jeg tjener i Kongens Gaard,
Og er ret lykkelig.

11. Om Nogen af Eder skal komme udi Land, Da siig, jeg ligger paa Havsens Bund,
Og min Kjæreste hun spørger efter mig, Beder hende, at hun gifter sig."

*Andantino.*N° 22.

Gaaer jeg u-di Mar-ken, gaaer jeg u-di Eng, Gaaer jeg u-di Sko-ven saa grøn, Saa

tæn-ker jeg al - tid paa dig min fuldtro Ven, Jeg min - des min Pi - ge saa skjøn. Hvad

jeg nu vil - de si - ge - Far-vel, min elsk - te Pi - ge! Og glem ei din kjæ - re - ste Ven!

№ 25.

Andante.

Li - den El - len hun skulde til Gjæste - bud gaae, Li - den El - len hun græd; Og hvor skal jeg tro

Føl - gesvend faae? Der stan - der en Lind i grøn - ne Eng saa sør - ge - lig.

Fyenssk Bondevise.

Andantino.

1. Aa dær de vār ve Mi^e-nā^t, Aa Hā-ni be-gyn-te aa gā^e-le, Saa raau-te Kun'n aa Māi siⁿ: "Naa
ska du aap aa mā^e-le!" Gu no^e dæiⁿ fat-ti-e Bu-næ, Nær Kviⁿjer-ne di ær u-næ.

2. Aa dær ha hae mā^elet
En Skjeppe eller to^e,
Saa sæj^te hun hannem et Bu' paanyj:
"Naa ska du te Dammi aa to^e."
Gu no^e dæiⁿ fattie Bunæ,
Nær Kviⁿjerne di ær unæ.
3. Aa dær ha hae to^t
Aa spre^t di Gārⁿ omkriⁿg,
Saa sæj^te hun hannem et Bu' paanyj:
"Naa ska du rie te Thiⁿs.
4. Aa fōst saa ska du mālke,
Aa siⁿ ska du rie te Thiⁿs;
La me si^t du skyⁿer dæi snārlien hé^m
Aa gēnner mæi Hōnsene éⁿ."

5. Aa dær ha hae mālket
Aa strippet¹⁾ di Géer og Fu^r,
Saa kaam ha te den rye Ko,
Hun spilte de hverrene Tur.
Gu no^e dæiⁿ fattie Bunæ,
Nær Kviⁿjerne di ær unæ.
6. Aa Māi gi^k i Gu^ræ,
Ha ræjle²⁾ som et Ny³⁾:
"Naa har jæ spilt al min Maarrenmæ^lk,
Jæ sku ha te Vælli' aa Gry⁴⁾."
7. Aa Māi gi^k i Gu^ræ,
Ha riⁿle mæ i Riⁿs:
"Min hjarte lille sye Kun!
Jæ vil fōlle dæi u' aa éⁿ."

8. "Aa hvi vil du mæi fōlle?
Da ve' jæ ær ikke bléⁿ!
Har du spilt al min Maarrenmæ^lk,
Saa ska du fo Skam paa dit Skéⁿ."
Gu no^e dæjⁿ fattie Bunæ,
Nær Kviⁿjerne di ær unæ.
9. Aa Kunen spræⁿs u a Sæⁿgen
Aa nappæ sin Tappestaⁿg⁵⁾,
Saa sló hun dæi ærme Bune,
Saa hans Lemmer blev ómme aa traⁿs⁶⁾.
10. Aa Māi gi^k i Gu^ræ,
Ha vār boe sulten aa su^ræ⁶⁾:
"Christ gi', jæ lo' po vor Kjerkegu^r
Alt hōs di skabbedæ Fu^rer!"

¹⁾ strippet \circ : malket (fordi Faarene malkes i en Strippe) ²⁾ ræjle \circ : vrælede. ³⁾ Ny' \circ : Nød, Kvæg. ⁴⁾ Tappestaⁿg \circ : den Stang, som ved Ól-
brygningen sættes i Rostekarrets Tappehul. ⁵⁾ trang' \circ : stive. ⁶⁾ sueræ \circ : saaret.